

Kuida üllekohhuš isfiennast lóob.

Mõnne aasta eest sõitis Saksamaal üks kaupmees laadale ja kautas tee peal omma rahha tasku, kus 800 rubla sees ollid, ärra. Sedda kahju leides, pööris ta kohhe ühhe lähema kirriküüsandaga jure, mis tee ääres olli, siise ja palus tedda sedda kahju pühapäeval kirriküü mahhakuulutada ja auusa leidjale 100 rubla leidmise eest lubbada. Nüüd olli agga üks waene mürisep seddasamma teed lainud ja sedda taskut leidnud. Koeo tulles olli ta sedda lahti teinud, rahha ülle luggenud, ja ei kellegile sest sõnna lausunud, waid waggusi odanud, kunni tegi omma pärrima hakkab. Tärrel tulles pühapäeval olli kirriküüsand — kelle liggidal ka se mürisep elas, agga isä mitte kirriküü ei olnud — mahhakuulutanud, et üks kaupmees 800 rubla ärrakautanud ja lubbada auusa leidjale 100 rubla leidu palka. Temma naene agga, kes kirriküü olli olnud, rakis sedda sõma

laua ääres, üteldes: „Oh, olleks meie sedda rahha leidnud ja se 100 rubla selle eest saanud!“ Mees wõttis wõtme taskust ja ütles naesele: „Minne üles tuppä ja to mo kappist se piisuke must nahk kot siia.“ Naene läks ja tõi kotti ärra ja andis mehhe kätte; mees teggi kotti lahti ja näitis naesele, et se otsitud rahha, nenda kuida kulutatud, seal sees olli. Mürisep läks nüüd kirriküüsandaga jure ja küüsis, kas se tõeste tõssi peab ollema, et selle rahha leidmise eest sadda rubla lubbatakse. Kirriküüsand kostis: „Jah, muidogi.“ — „Siis“, wastas mürisep, „andke kaupmehhele teada, et rahha leitud on ja sedda iggal ael wõib kätte sada.“ Kaupmees tuli teisel päeval sure õhinega, rõmuš, omma rahha jälle kätte sama. Sedda luggedes, wiiskas ta müriseppale paljast wiis rubla ette ja ütles: „Need wiis rubla kingin ma sulle, sa olled isä jubba need sadda rubla siit jurest ärrawõtnud — siin ollid 900 rubla sees.“ — „Se ei olle tõssi“, wastas mürisep — „minna polle rublat, weel wáhhem sadda rublat wõtnud — selle peale ollen ma julge“.